

tüzes, fiatal lóra. Ő a ma gyermeke. Megszokta, hogy rohanó versenygépeknek kell kitérnie nap nap után.

– Hadd kiabáljon a kocsis, mi őneki [egy] ilyen alkalmatosság, egyetlen ujjával félrelöki – ő így gondolja.

De tévedett, mert a kis könnyű jármű nekilódult és elütötte. Ott fetreng szegényke a sáros úttesten tépett ruhában, összezúzott karral. Még szerencse, hogy nagyobb baj nem támadt.

Ez a fiatal lány a maga kárán tanulta meg, hogy tisztelni kell a múltat.

•

A kisfiúval ingerkedik a vendég.

– Add nekem a kutyádat – mondja –, én pedig neked adom érte a gépkocsimat.

– Nem adom – felel határozottan a kicsike.

– Nem adod a kutyát egy autóért? – álmélkodik a felnőtt a válaszon. – Miért?

– Azért – vágja ki a fiúcska a döntő érvet –, mert az én kutyámnak lesz kiskutyája, de a maga autójának nem lesz kisautója.

1934. augusztus 25., szombat, 8. old.

Körkép

Vihar előtti, fülledt nap. Valami titokzatos déli szél már napok óta bujkál a lombok között. Sirokkó. Lenn, az Adriai-tenger partján azt vallják, hogy ilyen időben minden kimondott szó csak félig számít, csak félig esik a latba. Nem szabad egészen komolyan venni. Nálunk még nem hirdetik ezt ilyen nyíltan, de azért már sokan sejtik az összefüggést kedélyállapotuk s a baljós déli szél között, s nem szégyellik bevallani, hogy ilyenkor nem egészen urai önmaguknak, és nagy mértékben ki vannak szolgáltatva a vak természet játékának.

Viharos napokon figyeltük a pesti utcát. Mennyi zokogó nő, mennyi makrancos gyerek, mennyi civakodó pár mindenfelé. Ilyen napokon több a baleset, több az öngyilkosság, több a pörpatvar, s talán még a bűnözés is nagyobb számban történik, mint egyébkor. Tengerparton, amikor vihar van, fölhúznak egy vörös lobogót vagy korongot, s ezzel figyelmeztetik az embereket, hogy jó lesz vigyázni. Hasznos volna, ha efféle szárazföldi viharok alkalmával is elhangzanék valami harsány figyelmeztetés: emberek, vihar van, jó lesz vigyázni, mert bajt okozhattok magatoknak és másnak. A sirokós nap ez idő szerint még nem számít „enyhítő körülménynek”.

•

Délceg falusi legény lovagol végig a Belvárosban a déli verőfényben. Olyan szép és hősi ez a kép, a dolmányos, napbarnított fiatal fiú a fényes szőrű sárga lovon, hogy szinte szeretnénk megrögzíteni.

Most két nyiszlett kerékpáros fiú karikáz el mellette, és fitymálódva összenevét.

– Hű, de magasra ült – kiáltják oda neki. – Milyen idő van odafönn?

A legény nem felel, de látszik, hogy nem tetszik neki a kötődés, mert kicsit rövidebbre fogja a gyeplőt, s a lova táncolni kezd.

– Be van rúgva, attól táncol úgy – mondja az egyik kerékpáros. – Biztosan beszedett néhány liter jóféle kadart.

A legény vérvörös lesz, de még mindig nem válaszol, hanem jól oldalba böki a lovát, és sebesen elvágtat. A fiúk hangosan nevetnek a háta mögött. Pedig hogy irigyelték a délceg lovas legényt, s mit adtak volna, ha ők ülhetek volna a helyén.

•

– A harmincas számú szoba a miénk, nem felejtetted el? – kérdi a férj a feleségétől.

– Dehogyan felejttem – felel az asszony. – Hogy felejténém, hiszen tíz évig voltam harminc éves.

•

Pista keresztretjvényt fejt. Egyik kérdésnél megakad.

– Kilenc betűből álló, régen elhunyt magyar író neve – olvassa hangosan, majd diadalmasan bök ki egy közismert nevet.

- De hiszen az nem halt meg, az él – mondja az édesanyja.
– Kár – feleli Pista. – Olyan jól beleillenek ide ...

-i-

1934. szeptember 14., péntek, 6. old.

Pesti utca

Budán egy bolt falán láttunk egy dobozt ezzel a felírással: „Ide dobja be nyers, elkészítendő fényképeit, másnap délig elkészítjük.”

Igen ám, igen, csak hogy ezt a dobozt legalább három méter magasra akasztották fel. Mármost próbálgattuk, ágaskodtunk, hogy elérjük, a két lépcsőfokra álltunk, sehogy se ment. Pedig mi jól megtermett felnőttek vagyunk, nem pedig iskolás diákok, akik közül az elkészítendő „nyers fényképek” tulajdonosai szoktak kikerülni. Nem mertük megkérdezni, vajon találtak-e már valaha „kikészítésre váró nyers fényképet” ebben a dobozban.

•

Megkezdődött az iskolai év. Apró, buzgó lábacsókák tipegnek reggelenként abba a középületbe, ahol kanállal eszik a tudományt. De milyen éhesek ezek a tudásra. Mindössze még csak egyszer-kétszer volt iskola, de azért már mind tud olvasni. Ami elénk kerül, mindent hangosan elolvasnak az utcán. Valamennyi cégtáblát, felírást, hirdetést. Valóságos magánlecke-órákat vesznek ezek a szorgalmas kicsikék. Manapság – úgy hisszük – alig kerül olyan gyerek az első elemibe, aki már ne tudná elolvasni legalábbis a nyomtatott nagybetűket. Hogy olykor az n betűt v-nek olvassa és viszont, az már nem számít semmit. Rövidesen annyit fog tudni, hogy felnőtt legyen a talpán, aki versenyre keljen vele.

•